

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 583

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 17 august 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 619 din 12 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 alin. (1) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European	2–4
Decizia nr. 634 din 12 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, ale art. 24, art. 25, art. 26 alin. (1), (2), (2 ¹)—(2 ³), (3) și (3 ¹), art. 27, art. 28 și art. 31 alin. (1), (2), (5) și (6) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, astfel cum au fost modificate prin art. I din titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale acestei legi	4–9
Decizia nr. 648 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	9–10
Decizia nr. 676 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și art. 399 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă	11–12
Decizia nr. 687 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	13–15
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
824. — Hotărâre privind finanțarea din bugetul Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului pe anul 2011 a unor cheltuieli de capital pentru unitățile de învățământ preuniversitar de stat	15
DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
78. — Decizie privind detașarea domnului Nistor Mircea, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, în funcția publică de director executiv în cadrul Consiliului Județean Dâmbovița....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 619

din 12 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22⁴ alin. (1) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, excepție ridicată de Alexandru Mureșan în Dosarul nr. 249/1.752/2010 al Judecătoriei Jibou.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocatul Sergiu Bogdan din cadrul Baroului Cluj, cu delegație depusă la dosar.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, susținând că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European a fost emisă cu încălcarea de către Guvern a dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, întrucât nu a existat la acea dată o situație extraordinară, a cărei reglementare nu putea fi amânată, iar puterea executivă nu a distins între urgența și necesitatea reglementării. De asemenea, apărătorul autorului excepției susține că reglementarea infracțiunii prevăzute la art. 22⁴ alin. (1) din Legea nr. 33/2007 a reprezentat un abuz al puterii executive în folosirea mijloacelor de drept penal, ce încalcă principiul proporționalității dintre modalitatea de incriminare și pericolul social al faptei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/2009 s-a făcut cu respectarea rigorilor constituționale, că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, Guvernul poate emite ordonanțe de urgență în domeniul dreptului penal și că reglementarea infracțiunilor este o opțiune a statului, ce ține de politica penală a acestuia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 249/1.752/2010, **Judecătoria Jibou a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22⁴ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea**

alegerilor pentru Parlamentul European, aprobată cu modificări prin Legea nr. 303/2009.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de inculpatul Alexandru Mureșan într-o cauză având ca obiect săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 22⁴ alin. (1) din Legea nr. 33/2007, ce are ca element material alternativ al laturii obiective fapta de a vota săvârșită de două sau mai multe ori în ziua de referință.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) cu privire la principiul separației și al echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, ale art. 23 alin. (12) referitoare la stabilirea și aplicarea pedepselor în condițiile și în temeiul legii, ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 115 alin. (4) referitor la adoptarea ordonanțelor de urgență.

În acest sens autorul arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2009, aprobată cu modificări prin Legea nr. 303/2009, a fost emisă de Guvern cu încălcarea condițiilor de constituționalitate extrinsecă prevăzute la art. 115 alin. (4) din Constituție — neexistând o situație extraordinară cu caracter obiectiv care să justifice adoptarea ordonanței de urgență în cauză — printr-o arogare neconstituțională de către Guvern a puterii legislative, fapt ce constituie o imixiune a acestuia în sfera atribuțiilor puterii legislative, încălcând principiul separației puterilor în stat, prevăzut la art. 1 alin. (4) din Constituție.

În ceea ce privește dispozițiile art. 23 alin. (12) din Constituție, autorul arată că semnificația restrictivă a noțiunii de „lege” se deduce din interpretarea sistematică a acestui articol raportat la celelalte norme constituționale și are în vedere doar actele normative adoptate de puterea legislativă, nu și pe cele adoptate în substituirea puterii legislative de către puterea executivă.

Autorul susține, de asemenea, că prin dispozițiile legale criticate legiuitorul procedează la restrângerea unor drepturi, fapt ce contravine dispozițiilor constituționale ale art. 53 alin. (1).

Referitor la pretinsa încălcare a art. 53 alin. (2) din Constituție, autorul excepției susține că, în materie penală, acesta dă forță constituțională principiului minimei intervenții, potrivit căruia mijloacele juridice de drept penal urmează a fi utilizate ca *ultimo ratio*, principiu încălcat de către legiuitor prin reglementarea ca infracțiune a faptei prevăzute la art. 22⁴ alin. (1) din Legea nr. 33/2007.

Judecătoria Jibou apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, prevederile art. 22⁴ alin. (1) din Legea nr. 33/2007 încălcând dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4), ale art. 23 alin. (12), ale art. 53 alin. (1) și ale art. 115 alin. (4).

Cu privire la încălcarea prin textul de lege criticat a dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Constituție, instanța apreciază că emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/2009 a reprezentat o ingerință a puterii executive în atribuțiile puterii legislative, imixiune ce contravine principiului separației puterilor în stat.

Instanța apreciază, de asemenea, că noțiunea de „lege”, folosită la art. 23 alin. (12) și art. 53 alin. (1) din Constituție, are

un sens restrictiv, referindu-se doar la actele normative ale puterii legiuitoare, motiv pentru care completarea Legii nr. 33/2007 cu art. 22⁴ prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2009 contravine acestor norme constituționale.

Judecătoria Jibou consideră totodată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2009 a fost emisă cu încălcarea de către Guvern a prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, neexistând o situație extraordinară cu caracter obiectiv care să impună emiterea acesteia.

Referitor la pretinsa încălcare a art. 53 alin. (2) din Constituție, instanța apreciază că critica formulată de autorul excepției de neconstituționalitate este neîntemeiată și arată că, având în vedere funcțiile principale ale dreptului penal, respectiv cea preventiv-educativă și cea sancționatoare, incriminarea unor fapte de fraudă electorală nu încalcă principiul minimei intervenții, cu atât mai mult cu cât votul multiplu constituie un atentat grav la valoarea socială protejată prin reglementarea acestei infracțiuni, un proces electoral neviciat fiind de esența unui stat democratic.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens arată că Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în domeniul rezervat legilor organice, prevăzut la art. 73 alin. (3) din Constituție, în condițiile art. 115 alin. (4)—(6) din Legea fundamentală. Este invocată astfel Decizia Curții Constituționale nr. 34 din 17 februarie 1998. Se arată, de asemenea, că prin aprobarea de către Parlament, prin Legea nr. 303/2009, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/2009, cu respectarea dispozițiilor art. 75 și art. 76 alin. (1) din Constituție, conținutul acesteia a dobândit forța juridică a unei legi. Totodată, Avocatul Poporului arată că urgența situației, a cărei reglementare nu ar fi putut fi amânată, este motivată de legiuitor în preambulul ordonanței de urgență invocate, fiind determinată de necesitatea asigurării unui proces electoral corect și transparent, de termenul scurt rămas până la desfășurarea alegerilor pentru membrii din România în Parlamentul European și de disfuncționalitățile constatate în aplicarea Legii nr. 33/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie potrivit încheierii de sesizare, „art. 22⁴ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European”. Având în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, modificările și completările actelor normative se încorporează în actele de bază, identificându-se cu acestea, de la data intrării lor în vigoare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 22⁴ alin. (1) din

Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 16 ianuarie 2007, dispoziții introduse prin art. 1 pct. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 4 martie 2009.

Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 22⁴: „(1) *Fapta unei persoane de a vota fără a avea drept de vot ori de a vota de două sau mai multe ori în ziua de referință constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 115 alin. (4) referitoare la adoptarea ordonanțelor de urgență, ale art. 1 alin. (4) cu privire la principiul separației și al echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, ale art. 23 alin. (12) referitoare la stabilirea și aplicarea pedepselor în condițiile și în temeiul legii și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Referitor la critica de neconstituționalitate extrinsecă vizând încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (4) și art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea apreciază că aceasta nu poate fi reținută, întrucât Guvernul poate emite ordonanțe de urgență în domeniile legilor organice, prevăzute la art. 73 alin. (3) din Constituție, în condițiile art. 115 alin. (4)—(6) din Legea fundamentală. Interdicția Guvernului de a reglementa în aceste domenii se referă, în mod expres, numai la ordonanțele emise în temeiul legilor speciale de abilitare, în condițiile alin. (1)—(3) ale aceluiași art. 115, nu și la ordonanțele de urgență. (A se vedea în acest sens Decizia nr. 34 din 17 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 25 februarie 1998, Decizia nr. 538 din 31 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 25 iunie 2007, și Decizia nr. 426 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 21 mai 2010.)

Cu privire la obligația Guvernului de a motiva situația extraordinară a cărei reglementare nu putea fi amânată, ce a determinat adoptarea Ordonanței de urgență pentru modificarea și completarea Legii nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, Curtea reține că expunerea de motive a ordonanței cuprinde motivele care au determinat adoptarea acestui act normativ, respectiv deficiențele constatate în aplicarea dispozițiilor Legii nr. 33/2007, precum și neconcordanța prevederilor acestei legi cu legislația europeană, semnalată autorităților românești de către Comisia Europeană, prin Scrisoarea nr. JLS-C3/TV sw (2007) D15221, în al căror Răspuns, înregistrat cu nr. 74.680 din 25 februarie 2008, statul român s-a angajat ca până la data desfășurării alegerilor pentru Parlamentul European din 2009 să modifice legislația națională, astfel încât aceasta să se conformeze *acquis*-ului comunitar. Toate aceste motive demonstrează existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu putea fi amânată.

II. 1. În privința incriminării unor fapte ca infracțiuni, Curtea constată că norma constituțională prevăzută la art. 23 alin. (12) vizează noțiunea de „lege” în înțelesul de act de reglementare primară, și nu în înțelesul strict formal. În acest sens, prin Decizia nr. 120 din 16 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 5 aprilie 2004, Curtea a arătat că „în ceea ce privește noțiunea de «lege» utilizată în Constituție, republicată, în art. 124, potrivit căruia justiția se înfăptuiește în numele legii, iar judecătorii sunt independenți și se supun numai

legii, Curtea reține că aceasta are în vedere un sens larg ce acoperă ansamblul dispozițiilor normative cuprinse în Legea fundamentală și actele normative ce formează dreptul intern. Astfel, conceputul de «lege» are mai multe înțelesuri în funcție de distincția ce operează între criteriul formal sau organic și cel material”. De asemenea, Curtea a statuat prin numeroase decizii, pronunțate în urma controlului exercitat asupra prevederilor unor ordonanțe de urgență ale Guvernului, constituționalitatea normelor de reglementare a infracțiunilor prevăzute în cadrul acestor acte normative. (A se vedea în acest sens Decizia nr. 829 din 22 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 478 din 13 iulie 2010, și Decizia nr. 605 din 6 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 din 3 iunie 2010.)

Având în vedere argumentele expuse anterior, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile art. 23 alin. (12) din Constituție, în privința reglementării prin

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 alin. (1) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, excepție ridicată de Alexandru Mureșan în Dosarul nr. 249/1.752/2010 al Judecătorei Jibou.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 634

din 12 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, ale art. 24, art. 25, art. 26 alin. (1), (2), (2¹)—(2³), (3) și (3¹), art. 27, art. 28 și art. 31 alin. (1), (2), (5) și (6) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, astfel cum au fost modificate prin art. I din titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale acestei legi

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, ale art. 24, art. 25, art. 26 alin. (1), (2), (2¹)—(2³), (3) și (3¹), art. 27, art. 28 și art. 31 alin. (1), (2), (5) și (6) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului

funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, astfel cum au fost modificate prin art. I din titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale acestei legi, excepție ridicată de Comisia județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor Mureș, reprezentată de prefectul județului Mureș, în Dosarul nr. 2.680/289/2008 al Judecătoriai Reghin.

La apelul nominal răspund, pentru autorul excepției, apărătorul ales Ioan Sabău-Pop, precum și avocatul Mihai Dragoș Bejenaru, pentru partea Banffy Ioska Imre Laszlo, cu împuterniciri avocațiale depuse la dosar. Lipsește partea Domeniul Silvic Gudeamestrehaza — S.A. din Târgu Mureș, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Domeniul Silvic Gudeamestrehaza — S.A. din Târgu Mureș a depus la dosar concluzii scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, pentru aceleași argumente invocate și în concluziile scrise aflate la dosarul cauzei. Astfel, susține că textele de lege sunt neconstituționale deoarece contravin tratatelor internaționale la care România este parte, și anume Convenția de armistițiu din 12 septembrie 1944 și Tratatul de pace din 10 februarie 1947, în contradicție cu dispozițiile art. 20 din Constituție. De asemenea, arată că prin reglementările criticate sunt încălcate valorile supreme ale statului român, fiind desființate retroactiv raporturi juridice formate și consolidate anterior.

Avocatul părții Banffy Ioska Imre Laszlo solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, sens în care depune și note scrise la dosar. Astfel, arată că întregul conținut al legilor fondului funciar reprezintă însăși expresia dispozițiilor constituționale pretins încălcate. În ceea ce privește pretinsa neconcordanță între tratate și convenții internaționale postbelice și prevederi ale dreptului intern, având ca obiect reglementarea regimului actual al proprietăților funciare, apreciază că acest aspect nu poate face obiect al controlului de constituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (1)², (1)⁴ și (3) din Legea nr. 1/2000, având în vedere că prin deciziile nr. 605/2009 și nr. 652/2009 Curtea a constatat că acestea sunt neconstituționale.

În ceea ce privește celelalte prevederi de lege criticate, arată că acestea sunt constituționale, iar excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.680/289/2008, **Judecătoria Reghin a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, ale art. 24, art. 25, art. 26 alin. (1), (2), (2)¹—(2)³, (3) și (3)¹, art. 27, art. 28 și art. 31 alin. (1), (2), (5) și (6) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, astfel cum au fost modificate prin art. I din titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale acestei legi, excepție ridicată de Comisia**

județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor Mureș, reprezentată de prefectul județului Mureș, într-o cauză civilă având ca obiect o plângere la Legea nr. 247/2005.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin textele de lege criticate sunt încălcate valorile supreme ale statului român și acestea contravin spiritului tradițiilor democratice ale poporului român, statuate prin art. 1 alin. (3) din Constituție. Astfel, arată că legiuitorul trebuie să aibă în vedere măsuri de reparare a unor abuzuri și nedreptăți ale regimului politic trecut, prin legiferarea reconstituirii unor drepturi care au fost supuse acelor abuzuri. Or, prin prevederile criticate se depășește acest cadru, fiind revendicate proprietăți forestiere cu privire la care s-au luat măsuri cu mult înainte de instaurarea regimului comunist, și care, puse în practică, dezechilibrează pe termen lung societatea românească și afectează grav situația economică a zonei. De asemenea, consideră că prin legile nr. 18/1991, nr. 1/2000 și nr. 247/2005 se anihilează practic prevederile din Convenția de armistițiu din 12 septembrie 1944 și Tratatul de pace din 10 februarie 1947 și se revine la situația anterioară, ca și cum consecințele generate de evenimentele de război și faptele celor vizați ca inamici ai statului nu ar fi existat, astfel încât aceste prevederi legale sunt neconstituționale.

Autorul excepției arată că Legea reformei agrare din anul 1921, care a dus la exproprierea foștilor latifundiari cu mari suprafețe de pădure, urmată de împrumutarea unor categorii de persoane după cerințele legii, a vizat și proprietățile care sunt revendicate în prezenta cauză, lege care este ignorată prin articolele din legile fondului funciar apreciate a fi neconstituționale. Totodată, arată că raporturile juridice formate și consolidate printr-o serie de acte normative, precum Decretul-lege nr. 9/1945, Legea nr. 498/1942 și Legea nr. 443/1944, prin care se reglementa regimul juridic al bunurilor „supușilor statelor cu care România se afla în stare de război” și care vizau categoria de foști proprietari, sunt anulate prin textele de lege criticate și se încalcă principiul neretroactivității legii, consacrat prin art. 15 din Constituție.

În final, apreciază că prevederile art. 31 din Legea nr. 1/2000, modificate prin art. I din titlul VI al Legii nr. 247/2005, contravin dispozițiilor constituționale ale art. 136 privind proprietatea publică și privată, deoarece, prin predarea gratuită către preinșii foști proprietari, fără plată, a tuturor sediilor ocoalelor silvice și a altor obiective realizate din investițiile statului, nu mai există acces egal la valorile pe care le produc aceste bunuri. Acestea trec în proprietatea preinșilor foști proprietari pe criterii preferențiale, ceea ce dezavantajează interesele generale ale societății și ale fiecărui cetățean în parte, instaurând inegalitatea.

Judecătoria Reghin consideră că prevederile art. 45 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, ale art. 24, art. 25, art. 26 alin. (1), (2), (2)¹—(2)³, (3) și (3)¹, art. 27, art. 28 și art. 31 alin. (1), (2), (5) și (6) din Legea nr. 1/2000, astfel cum au fost modificate prin art. I din titlul VI al Legii nr. 247/2005, nu operează vreo încălcare a valorilor supreme ale statului român sau a dreptului de proprietate al acestuia, după cum aceste texte de lege nu instituie restrângeri ale exercitării unor drepturi sau a unor libertăți fundamentale și nici nu afectează vreuna din componentele dreptului de proprietate, astfel încât nu contravin art. 1 alin. (3) sau art. 136 din Legea fundamentală. De asemenea, în ceea ce privește pretinsa contrariedade cu art. 15 din Constituție, instanța apreciază că prevederile invocate sunt constituționale, de vreme ce reconstituirea dreptului de proprietate, în forma prevăzută de lege, are consecințe numai pentru viitor, fără a retroactiva. Instanța consideră că aceste prevederi legale ar putea fi însă neconstituționale, în măsura în

care ar aduce atingere tratatelor internaționale la care România este parte, având în vedere că, potrivit art. 20 alin. (2) din Constituție, „Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale [...]”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 45 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, ale art. 24, art. 25, art. 26 alin. (1), (2), (2¹)—(2³), (3) și (3¹), art. 27, art. 28 și art. 31 alin. (1), (2), (5) și (6) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, astfel cum aceste prevederi au fost modificate prin art. I din titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale acestei legi, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 45 din Legea fondului funciar nr. 18/1991: „(1) Persoanele fizice sau, după caz, moștenitorii acestora, ale căror terenuri cu vegetație forestieră, păduri, zăvoaie, tufărișuri, pășuni și fânețe împădurite au trecut în proprietatea statului prin efectul unor acte normative speciale, pot cere reconstituirea dreptului de proprietate și pentru diferența de peste 1 ha, dar nu mai mult de 30 ha, de familie.

(2) Dacă pe suprafețele de teren ce urmează a fi atribuite în condițiile alineatului precedent se află construcții sau amenajări forestiere, ori sunt în curs de execuție sau în fază de proiectare, sau terenurile sunt defrișate, se vor atribui alte suprafețe de teren, cu respectarea aceluiași condiții, în imediata apropiere.

(3) Persoanele prevăzute la alin. (1) vor formula cererile în termenul, cu procedura și în condițiile prevăzute la art. 9 alin. (3)—(9).

(4) Terenurile prevăzute la alin. (1), precum și la art. 46 și 47 vor fi gospodărite și exploatate în regim silvic, potrivit legii. Regimul silvic pentru pădurile proprietate privată se va elabora și se va aproba în termen de 3 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi, prin grija Ministerului Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului. Punerea în posesie a pădurilor, zăvoaielor, tufărișurilor, a pășunilor și fânețelor împădurite se va face numai după stabilirea regimului silvic al acestora.”;

Textele criticate din Legea nr. 1/2000, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I din titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, au următorul cuprins:

— Art. 24: „(1) Reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, pentru diferența dintre suprafața primită prin aplicarea legilor fondului funciar și cea avută în proprietate, persoanelor fizice și juridice sau, după caz, moștenitorilor acestora, se face pe vechile amplasamente.

(1¹) În cazul în care validarea s-a făcut pe alt amplasament decât cel avut în proprietate, iar pentru respectiva suprafață nu s-a făcut punerea în posesie, titlul de proprietate se emite pe numele fostului proprietar sau al moștenitorilor acestuia.

(1²) Terenurile din ariile naturale protejate, constituite și declarate astfel potrivit legii, arboretele constituite ca unități-sursă pentru producerea materialelor forestiere de reproducere, plantajele, culturile de plante-mamă pentru producția de butași, înscrise în catalogul național al materialelor de bază, se restituie foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, cu obligația de a le păstra destinația și de a le asigura administrarea prin structuri silvice autorizate. Fostul proprietar poate opta pentru atribuirea unei suprafețe echivalente din fondul forestier proprietate de stat.

(1³) În cazul terenurilor defrișate după data de 1 ianuarie 1990 fostul proprietar poate opta pentru restituirea pe vechiul amplasament.

(1⁴) În cazul în care pe vechiul amplasament se află păduri încadrate în grupa I funcțională conform prevederilor Legii nr. 26/1996 — Codul silvic, cu modificările și completările ulterioare, fostul proprietar sau moștenitorii acestuia trebuie să respecte destinația acestora și să permită lucrările de intervenție necesare sau pot opta pentru restituirea unui alt teren, situat în apropierea vechiului amplasament.

(2) Se exceptează de la reconstituirea dreptului de proprietate pe vechile amplasamente terenurile atribuite foștilor proprietari, cu respectarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, pentru care s-au eliberat titluri de proprietate sau procese-verbale de punere în posesie.

(3) Pentru cazurile prevăzute la alin. (2) punerea în posesie se va face pe alte terenuri, situate în apropierea vechilor amplasamente, acceptate de proprietar.

(4) Unitățile și subunitățile silvice din subordinea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva, precum și ceilalți deținători actuali ai terenurilor forestiere solicitate de foștii proprietari sau de moștenitorii lor, vor pune la dispoziție comisiilor locale de aplicare a prevederilor prezentei legi suprafețele de teren pentru care cererile de reconstituire a dreptului de proprietate au fost validate, pe categorii de deținători prevăzute în prezenta lege, în condițiile prevăzute la alin. (1)—(3). Trecerea efectivă a terenurilor în proprietatea privată se va face cu ocazia punerii în posesie, potrivit prezentei legi.

(5) Autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură va lua măsuri ca fiecare ocol silvic să delimiteze perimetrele cu terenuri ce rămân în proprietatea statului de terenurile care fac obiectul reconstituirii dreptului de proprietate privată.

(6) Terenurile proprietate de stat, administrate de Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice, destinate activității de cercetare, rămân în administrarea acestuia, cu excepția terenurilor forestiere preluate de la foștii proprietari și solicitate de persoanele îndreptățite la reconstituire. Terenurile forestiere destinate cercetării care fac obiectul retrocedării se vor delimita în trupuri compacte, începând de la marginea perimetrului.”;

— Art. 25: „(1) Reconstituirea dreptului de proprietate și punerea în posesie a titularilor, în cazul terenurilor forestiere, precum și eliberarea titlurilor de proprietate se fac de comisiile locale și, respectiv, comisiile județene, în condițiile, și cu procedura stabilite de Legea fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, de Legea nr. 169/1997, de Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.172/2001, cu modificările și completările ulterioare, și conform prezentei legi.

(2) Gospodărirea terenurilor forestiere atribuite în condițiile prezentei legi se face în regim silvic, potrivit legii.

(3) Pentru persoanele prevăzute la art. 24 alin. (1) din prezenta lege se va emite un titlu de proprietate suplimentar. Dacă nu a fost emis încă un titlu de proprietate pentru suprafața de teren forestier primită prin aplicarea legilor fondului funciar, se va emite un singur titlu pentru întreaga suprafață rezultată din aplicarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, a Legii nr. 169/1997 și a prezentei legi.”;

— Art. 26: „(1) Formelor asociative de proprietate asupra terenurilor cu vegetație forestieră, pășunilor și fânețelor, obști de moșneni în devălmășie, obști răzeșești nedivizate, composestate, obști de cumpărare, păduri grănicerești, păduri urbariale, comune politice, cooperative, alte comunități și forme asociative cu diferite denumiri, li se va elibera un singur titlu de proprietate, la solicitarea reprezentantului legal al acestora, cu mențiunea la titular, după caz: «obște de moșneni», «obște de răzeși», «composestat», «păduri grănicerești», alte asociații și forme asociative cu denumirea localității respective.

(2) Formelor asociative li se va restitui în întregime suprafața avută în proprietate.

(2¹) În cazul în care forma asociativă a fost în devălmășie, fără specificarea cotei-părți pentru fiecare asociat deposedat, suprafața ce se restituie se stabilește în cote-părți egale, în limitele prevăzute la alin. (2).

(2²) Suprafața restituită formelor asociative cuprinde numai terenurile pentru care s-au formulat cereri.

(2³) Suprafața restituită membrilor formelor asociative nu se cumulează cu suprafața dobândită conform prevederilor art. 24 alin. (1) și ale art. 29 alin. (1).

(3) Titlul de proprietate va fi însoțit de o schiță de amplasament a suprafeței de teren forestier care a aparținut obștii de moșneni, obștii de răzeși, composestatului și altora asemenea, ce urmează a fi restituit.

(3¹) Punerea în posesie în cazul suprafețelor reconstituite pe raza mai multor comune se face de către comisiile locale sub coordonarea și cu avizul oficiilor județene ale Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, iar în cazul suprafețelor reconstituite pe raza mai multor județe de către Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară. Titlul de proprietate se va emite de comisia județeană în a cărei rază teritorială se afla sediul formei asociative.”;

— Art. 27: „Administrarea și exploatarea terenurilor forestiere prevăzute la art. 26 din prezenta lege se face în conformitate cu statutele formelor asociative admise de legislația statului român în perioada anilor 1921—1946, în măsura în care nu contravin legislației în vigoare.”;

— Art. 28: „(1) În vederea organizării administrării terenurilor forestiere prevăzute la art. 26 din prezenta lege și a determinării responsabilităților cu privire la administrarea lor, persoanele

îndreptățite se vor reorganiza, în baza acestei legi, în formele asociative inițiale.

(2) În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi un comitet ad-hoc va solicita judecătorei în a cărei rază teritorială sunt situate terenurile recunoașterea formelor asociative de administrare și de exploatare a terenurilor forestiere.

(3) Comitetul ad-hoc va prezenta judecătorei, odată cu cererea, un statut în formă autentică sau certificată de avocat, în care se vor stabili structura acestora, organele de conducere, modul de administrare a terenurilor forestiere, în condițiile legii, drepturile și obligațiile membrilor, răspunderi, sancțiuni, modul de dizolvare, precum și alte prevederi specifice.

(4) Prin hotărâre judecătorească formele asociative de administrare în comun, constituite în condițiile și cu respectarea regimului silvic prevăzut de lege, redobândesc calitatea de persoană juridică. Hotărârea judecătorească va fi înscrisă într-un registru special ținut de judecătore.

(5) Suprafețele forestiere aflate în proprietate comună, conform naturii acestora, rămân în proprietate indiviză pe toată durata existenței lor.

(6) Membrii formelor asociative aflați în devălmășie sau indiviziune nu pot înstrăina propriile cote-părți unor persoane din afara acestora.

(7) Terenurile acestor forme asociative nu pot fi înstrăinate în niciun mod, în întregime sau în parte.

(8) În cazul dizolvării formelor asociative proprietatea indiviză a acestora va trece în proprietatea publică a consiliilor locale în raza cărora se află terenurile respective.”;

— Art. 31: „(1) Construcțiile de pe terenurile forestiere care se retrocedează prin efectul prezentei legi și care au făcut parte din exploatarea forestieră la data trecerii în proprietatea statului se restituie foștilor proprietari sau, după caz, moștenitorilor acestora.

(2) În cazul în care astfel de bunuri imobile nu mai există, se vor acorda despăgubiri. [...]

(5) Bunurile prevăzute la alin. (3) trec în proprietate privată cu obligația păstrării destinației acestora, exploatarea și întreținerea acestora fiind efectuate de către ocolul silvic care asigură administrarea pădurii.

(6) În situația în care persoanele cărora li se reconstituie dreptul de proprietate nu îndeplinesc condiția prevăzută la alin. (4) reconstituirea dreptului de proprietate se face pe alte amplasamente, stabilite cu acordul proprietarilor.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la statul român, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii civile, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la Convenția de armistițiu din 12 septembrie 1944 și Tratatul de pace din 10 februarie 1947, precum și celor ale art. 136 privind proprietatea.

Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la prevederile art. 24 alin. (1²), (1⁴) și (3) din Legea nr. 1/2000, Curtea constată că, prin deciziile nr. 605 și nr. 652 din 28 aprilie 2009, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 415 din 17 iunie 2009, a statuat că acestea sunt neconstituționale în ceea ce privește dreptul foștilor proprietari de a opta pentru atribuirea unei suprafețe echivalente din fondul forestier proprietate de stat.

Or, potrivit prevederilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții

Constituționale”, astfel încât excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect este inadmisibilă.

Cu privire la prevederile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 1/2000 și la cele ale art. 45 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, prin Decizia nr. 184 din 27 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 11 iunie 2004, Curtea a statuat următoarele: „Chiar dacă naționalizarea sau alte moduri prin care, sub imperiul unor legi anterioare, a luat naștere dreptul de proprietate al statului nu sunt corespunzătoare prevederilor Constituției, dreptul subiectiv de proprietate al statului, constituit potrivit reglementărilor legale anterioare actualei legi fundamentale, nu este stins ca efect al intrării în vigoare a acesteia, independent de modificările aduse regimului juridic al proprietății. Așa fiind, [...] dreptul fostului proprietar de a i se restitui imobilul se naște în viitor, prin aplicarea prevederilor legale care îi reconstituie acest drept.”

Totodată, prin Decizia nr. 154 din 27 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2007, referitor la prevederile art. 24 din Legea nr. 1/2000, astfel cum au fost modificate și completate prin Legea nr. 247/2005, Curtea a constatat că „prin măsurile privind reconstituirea dreptului de proprietate din domeniul funciar, stabilite de Legea nr. 247/2005, legiuitorul a rămas consecvent politicii de reconstituire a terenurilor pe vechile amplasamente, cu excepțiile prevăzute de lege. Aceste măsuri au ca finalitate, așa cum rezultă din expunerea de motive la această lege, «soluționarea definitivă a problemei proprietății în sensul reparării unei mari nedreptăți istorice». Prin instituirea acestor reglementări, legiuitorul a avut, de asemenea, în vedere respectarea principiului *restitutio in integrum*, în deplină concordanță cu principiul garantării proprietății prevăzut la art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție, potrivit căruia: «*Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.*»”

Prin Decizia nr. 148 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 4 aprilie 2011, Curtea a reținut că excepția expres prevăzută de lege privind reconstituirea dreptului de proprietate pe vechile amplasamente o constituie situația în care terenurile au fost atribuite în mod legal altor persoane, așa cum reglementează și prevederile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 1/2000, care fac trimitere la prevederile Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare. Această excepție reprezintă transpunerea în plan normativ a principiului constituțional al neretroactivității legii civile și consacrarea prin lege a adagiului *tempus regit actum*.

Cu privire la prevederile art. 26 din Legea nr. 1/2000, modificate și completate prin Legea nr. 247/2005, prin Decizia nr. 269 din 22 octombrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 879 din 6 decembrie 2002, Curtea a statuat că acest text de lege nu conține în sine nicio dispoziție cu caracter retroactiv. Aspectele criticate de autorul excepției se referă la o soluție legislativă care corespunde unei opțiuni politice ce ține de competența legiuitorului.

Prin aceeași decizie, referitor la prevederile art. 28 din același act normativ, Curtea a statuat că, atunci când există diferențe între formele de proprietate comună ori între acestea și proprietatea exclusivă, în ceea ce privește exercitarea unora dintre atributele dreptului de proprietate, aceste diferențe corespund particularităților regimului juridic al acelei forme de proprietate, neputând fi considerate ca îngărdiri ale exercițiului dreptului de proprietate.

Totodată, prin Decizia nr. 584 din 8 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.143 din 19 decembrie 2005, cu privire la aceeași reglementare legală,

Curtea a constatat că, „În concepția legiuitorului, reconstituirea dreptului de proprietate în cazul suprafețelor forestiere aflate în proprietatea comună a formelor asociative enumerate nu poate fi concepută decât tot în cadrul acelor forme. Dreptul de proprietate urmează să aibă configurarea și prerogativele avute în perioada respectivă. În aceste condiții regimul juridic al proprietății privind terenurile forestiere restituite foștilor proprietari, în cadrul acestor forme asociative, este determinat de legiuitor, în mod special, în considerarea particularităților economice și sociale ale formelor de exploatare anterioare trecerii terenurilor în proprietatea statului. Aceste particularități cuprind anumite limitări ale exercitării dreptului de proprietate, decurgând din faptul că acesta se referă la proprietatea unor astfel de forme asociative.

De altfel, foștii proprietari urmează să fie despăgubiți ca în toate celelalte situații privind restituirea bunurilor preluate abuziv.

Legiuitorul reglementează, în mod deosebit, această categorie de bunuri, ce fac obiectul dreptului de proprietate al composesoratorilor — subiecte colective de drept, sub condiția exploatarea terenurilor forestiere în forme asociative și cu respectarea regimului silvic.”

Cât privește prevederile art. 31 alin. (1) din Legea nr. 1/2000, prin Decizia nr. 761 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 7 august 2008, Curtea a constatat că soluția de restituire către foștii proprietari sau, după caz, către moștenitorii acestora a construcțiilor de pe terenurile forestiere ce se retrocedează în temeiul acestei legi este justificată de faptul că acestea au făcut parte din exploatarea forestieră la data trecerii terenurilor forestiere în proprietatea statului. Autorul excepției susține că „prin predarea gratuită către preinșii foști proprietari, fără plată, a sediilor ocoalelor silvice și a altor obiective realizate din investițiile statului”, „pe criterii preferențiale care dezavantajează interesele generale ale societății și ale fiecăruia în parte”, se aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 136 privind proprietatea.

Curtea apreciază că nu poate fi primită această critică, întrucât construcțiile realizate ulterior trecerii în proprietatea statului a terenurilor și efectuate din investițiile acestuia nu pot fi retrocedate, fapt ce rezultă din interpretarea *per a contrario* a prevederilor art. 31 alin. (1) din Legea nr. 1/2000.

De asemenea, Curtea constată că nu poate fi primită nici critica de neconstituționalitate potrivit căreia textele legale criticate încalcă dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție, deoarece aceste texte nu încalcă valorile supreme ale statului român. Legiuitorul a urmărit tocmai repararea unor abuzuri și nedreptăți din regimul trecut, legiferând reconstituirea unor drepturi, cum a fost și cazul reglementărilor criticate de autorul excepției.

Și, în sfârșit, cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea unor dispoziții din tratatele internaționale invocate de autorul excepției, cu raportare la prevederile art. 11 alin. (1) și art. 20 din Constituție, Curtea constată că prevederile criticate sunt în concordanță cu acestea. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis în jurisprudența sa că statele contractante sunt îndrituite să reglementeze exercitarea dreptului de proprietate în concordanță cu interesul general, adoptând în acest sens legile necesare.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (1²), (1⁴) și (3) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, astfel cum au fost modificate prin art. I din titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Comisia județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor Mureș, reprezentată de prefectul județului Mureș, în Dosarul nr. 2.680/289/2008 al Judecătorei Reghin.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, a celor ale art. 24 alin. (1), (1¹), (1³), (2), (4), (5) și (6), art. 25, art. 26 alin. (1), (2), (2¹)—(2³), (3) și (3¹), art. 27, art. 28 și art. 31 alin. (1), (2), (5) și (6) din Legea nr. 1/2000, astfel cum au fost modificate prin art. I din titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale acestei legi, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 648

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 2.412/117/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.186D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 3.292D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții de lege, excepție ridicată de Societatea Comercială „Deltachim” — S.R.L. din

Cluj-Napoca în Dosarul nr. 1.573/40/2010 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 3.186D/2010 și nr. 3.292D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.292D/2010 la Dosarul nr. 3.186D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, sens în care arată că, ulterior sesizării Curții Constituționale, textul de lege criticat a fost abrogat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.412/117/2009, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București cu prilejul soluționării unui conflict de muncă având ca obiect drepturi bănești.

Prin Încheierea din 23 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.573/40/2010, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Deltachim” — S.R.L. din Cluj-Napoca cu prilejul soluționării unui conflict de muncă având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată, în esență, că textul de lege criticat, prin formularea sa imprecisă, poate ridica dificultăți de interpretare și aplicare a legii. În acest sens autorii fac referire la normele procedurale aplicabile în spețele lor, care au ca obiect conflicte de muncă, arătând că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu este în măsură să clarifice care dintre acestea urmează să se aplice. Astfel, se arată că prevederile art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă sunt diferite de cele ale art. 284 din Codul muncii, care reglementează aceeași materie, respectiv instanța competentă să soluționeze aceste conflicte. Cu toate că, din perspectiva principiilor de aplicare a legii în timp, în speță ar trebui să fie incidente reglementările mai noi, respectiv cele ale Codului muncii, caracterul special pe care îl are Legea nr. 168/1999 față de dreptul comun în materie, reglementat de Codul muncii, poate conduce la o concluzie contrară, potrivit căreia incidente ar fi dispozițiile legii speciale. Toate aceste argumente duc la concluzia că prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii încalcă principiul efectivității juridice, consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. În plus față de acestea, autorii excepției consideră că, prin dispozițiile art. 62 alin. (1) și art. 63 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, legiuitorul a impus cu caracter imperativ abrogarea expresă directă, excluzând, prin urmare, abrogarea implicită. Acest mod de abordare a fost determinat atât pentru a asigura coerența sistemului legislativ, cât și pentru a asigura eficacitatea principiului separației puterilor în stat, întrucât nu permite judecătorului să legifereze expres unde legiuitorul a tăcut, respectiv să constate abrogarea, deși legiuitorul nu a făcut-o. Nerespectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 prin reglementarea unei norme care are un efect abrogator implicit, precum textul de lege criticat, are semnificația încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție, care prevede obligativitatea respectării Constituției și a legilor, obligație căreia trebuie să i se supună inclusiv Parlamentul, întrucât textul constituțional nu face nicio distincție cu privire la destinatarii normei.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 2.412/117/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și de Societatea Comercială „Deltachim” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 1.573/40/2010 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

social consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, pentru motivele reținute de Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât textul de lege criticat nu are legătură cu soluționarea cauzei pe fond, așa cum cer dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Cu toate acestea, observând că în cauze similare Curtea de Apel Suceava a sesizat totuși Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate privind art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, procedează în mod asemănător și sesizează instanța de contencios constituțional.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, dispoziții care au următorul conținut:

„Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...] — orice alte dispoziții contrare.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind separația puterilor în stat și supremația Constituției și a legilor, ale art. 73 alin. (3) lit. p) privind reglementarea, prin lege organică, a raporturilor de muncă, sindicatelor, patronatelor și protecției sociale și ale art. 79 alin. (1) privind rolul Consiliului Legislativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, textul de lege criticat a fost abrogat prin dispozițiile art. I pct. 107 din Legea nr. 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 31 martie 2011, astfel că excepția a rămas fără obiect, devenind inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 676

din 31 mai 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (3)
din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și art. 399 alin. 1 și 3
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (3) din Codul de procedură fiscală și art. 399 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agricola FM Aluniș” — S.R.L. în Dosarul nr. 4.984/55/2010 al Judecătoriei Arad — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.148D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 172 alin. (3) din Codul de procedură fiscală ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 399 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, concluziile reprezentantului Ministerului Public sunt de respingere ca inadmisibilă, întrucât textul de lege criticat nu are legătură cu soluționarea cauzei din fața instanței de fond.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.984/55/2010, **Judecătoria Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (3) din Codul de procedură fiscală și art. 399 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agricola FM Aluniș” — S.R.L. într-o cauză având ca obiect o contestație la executare împotriva unui act administrativ fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că dispozițiile art. 172 alin. (3) din Codul de procedură fiscală condiționează aplicarea acestora de inexistența unei alte căi de atac, împrejurare ce este de natură să restricționeze nejustificat calea de atac a contestației la executare în materie fiscală.

Potrivit dispozițiilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă, contestația la executare apare ca fiind o veritabilă cale de atac împotriva titlurilor executorii care nu constau în hotărâri judecătorești, prin exercitarea căreia se poate obține inclusiv anularea titlului executoriu în cauză.

Astfel, în materia titlurilor executorii în materie fiscală, contestația la executare se va soluționa după regulile instituite de dispozițiile art. 399 și următoarele din Codul de procedură civilă, rezultând o întrepătrundere între dispozițiile legale criticate ca fiind neconstituționale. Însă titlul executoriu în materie fiscală rămâne un act administrativ fiscal împotriva căruia se poate parcurge procedura reglementată de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Or, în măsura în care contestația la executare este privită ca inadmisibilă, exclusiv pentru motivul că împotriva actului administrativ fiscal a fost exercitată acțiunea în anulare, rezultă că titlul executoriu în materie fiscală devine un act a cărui legalitate nu mai poate fi supusă niciunei forme de control judiciar, administrativ sau de orice altă natură, ceea ce reprezintă cea mai evidentă încălcare a principiilor constituționale.

Judecătoria Arad — Secția civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Instanța arată că dispozițiile procedural-fiscale prevăd dreptul debitorului de a ataca titlul executoriu pe calea contestației la executare, ocazie cu care acesta poate invoca și apărări de fond cu privire la existența, întinderea și valabilitatea creanței, însă posibilitatea introducerii contestației este condiționată de inexistența unor alte mijloace prin care debitorul poate ataca titlul executoriu, și aceasta pentru a preveni invocarea aceluiași apărări în două căi de atac diferite, în scopul tergiversării cauzelor.

Referitor la prevederile art. 399 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, instanța reține că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei, întrucât în speță este vorba despre o contestație la executare în materie fiscală, aplicabile în cauză fiind dispozițiile art. 172 și următoarele din Codul de procedură fiscală.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 172 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare, și art. 399 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 172 alin. (3) din Codul de procedură fiscală:
„Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest

titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.”;

— Art. 399 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă: „Împotriva executării silită înseși, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare. De asemenea, dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 281¹, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum și în cazul în care organul de executare refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege. [...]”

În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 alin. (1) și art. 20 alin. (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) și (3) — *Accesul liber la justiție*, art. 24 alin. (1) — *Dreptul la apărare* și în art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt considerate a fi încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin formularea contestației la executare se urmărește înlăturarea neregularităților comise cu prilejul urmăririi silită sau explicitarea titlului executoriu ce urmează a fi valorificat. În cadrul soluționării contestației, instanța nu poate examina împrejurări care vizează fondul cauzei și care sunt de natură să repună în discuție hotărâri care emană de la organe cu activitate jurisdicțională, în fața cărora au avut loc dezbateri contradictorii, părțile având posibilitatea, cu acel prilej, de a invoca apărările de fond necesare. O soluție contrară, sub acest aspect, ar nesocoti principiul autorității de lucru judecat, ceea ce este inadmisibil.

Pe de altă parte, în cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional, legea procesală fiscală prevede că debitorul are dreptul să atace acest titlu pe calea contestației, ocazie cu care poate invoca toate apărările de fond referitoare la existența, întinderea și valabilitatea creanței constatate prin respectivul titlu executoriu. Totuși, posibilitatea formulării contestației este condiționată de inexistența unor mijloace procedurale speciale prin care să se poată ataca titlul executoriu în temeiul căruia a fost pornită

executarea. Dacă însă legea pune la dispoziția debitorului o cale de atac specială, acesta nu mai poate formula contestație la executare în temeiul art. 172 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. O asemenea prevedere nu constituie o îngrădire a liberului acces la justiție, de vreme ce partea interesată poate folosi apărările de fond în calea de atac pe care o are la dispoziție. Adoptarea acestei măsuri nu face, în realitate, decât să dea expresie preocupării legiuitorului de a preveni abuzul de drept constând în invocarea aceluiași apărări în două căi de atac diferite, în scopul tergiversării cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești.

Întrucât accesul liber la justiție, ca de altfel orice drept fundamental consacrat ca atare de Constituție, are caracter legitim numai în măsura în care este exercitat cu bună-credință, în limite rezonabile, cu respectarea drepturilor și intereselor în egală măsură ocrotite ale celorlalte subiecte de drept, Curtea consideră că stabilirea de către legiuitor a acestor limite nu aduce nicio îngrădire dreptului în sine, ci, dimpotrivă, creează premisele valorificării sale în concordanță cu exigențele generale proprii unui stat de drept.

În plus, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea competenței instanțelor și a procedurii de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, acesta fiind ținut, desigur, ca în procesul de legiferare să se circumscrie cadrulul constituțional. Or, Curtea constată că reglementarea dedusă controlului satisface exigența impusă de norma constituțională, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 21 și 53 din Legea fundamentală.

De altfel, asupra constituționalității dispozițiilor art. 172 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 129 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 30 martie 2010, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază menținându-și valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate care are ca obiect prevederile art. 399 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei deduse judecării instanței de fond, întrucât în speță este vorba despre o contestație la executare în materie fiscală, aplicabile în cauză fiind dispozițiile Codului de procedură fiscală. De altfel, această cauză de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a fost învederată de Judecătoria Arad — Secția civilă, care avea obligația de a respinge ea însăși excepția cu un atare obiect, fără a mai sesiza Curtea Constituțională.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agricola FM Aluniș” — S.R.L. în Dosarul nr. 4.984/55/2010 al Judecătoria Arad — Secția civilă.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 687

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Mircea Ștefan Constantinciu în Dosarul nr. 1.087/324/2009 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal și asistat de apărătorul ales, domnul Traian Isăilă, avocat membru al Baroului București. Se constată lipsa celeilalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției. Acesta, prin avocat, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, susținând că întreaga procedură de soluționare a plângerilor contravenționale este neconstituțională, având în vedere că acestea reprezintă acte administrative a căror contestare ar trebui reglementată, potrivit art. 73 alin. (3) lit. k) din Constituție, prin lege organică, nicidecum printr-o ordonanță a Guvernului, aprobată prin lege ordinară. Mai arată că recursul în această materie poate fi prevăzut dacă este permis de lege, or prin lege se poate înțelege inclusiv un act al primarului sau al altei autorități publice locale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, precizând că domeniul contravențional, spre deosebire de cel al contenciosului administrativ, nu se regăsește în enumerarea cuprinsă în art. 73 alin. (3) din Constituție. În plus, normele de procedură în materie contravențională reprezintă norme derogatorii de la dreptul comun, edictate în considerarea materiei în care reglementează. Față de faptul că în competența autorităților locale se dau stabilirea și sancționarea unor contravenții care țin de domeniul lor de interes, consideră că o

astfel de critică nu are legătură cu organizarea instanțelor și procedura de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.087/324/2009, **Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Mircea Ștefan Constantinciu într-o cauză privind soluționarea unui recurs formulat într-o acțiune având ca obiect anularea unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, fiind cuprinse într-o ordonanță aprobată printr-o lege ordinară, iar nu organică, vin în contradicție cu dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. k) și l) din Constituție. În ceea ce privește prevederile art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, se arată că sunt neconstituționale, întrucât recunosc competențe în materie de contencios administrativ și unor instanțe nespecializate. În opinia autorului excepției, „orice recurs paralel care nesocotește trăsăturile esențiale ale contenciosului administrativ încalcă garanția constituțională prevăzută de art. 52 alin. (1) și art. 126 din Constituție”.

Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ apreciază că autorul excepției nu ridică o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii — care este de competența instanței, eventual o problemă legată de completarea normei.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 32 alin. (2) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001. Ulterior sesizării Curții Constituționale, a intrat în vigoare Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, care a completat dispozițiile art. 34 alin. (2), menținând însă soluția legislativă inițială. Textele criticate au în prezent următoarea redactare:

— Art. 32 alin. (2): *„Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite de îndată judecătorei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.”;*

— Art. 34: *„(1) Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.*

(2) Dacă prin lege nu se prevede altfel, hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ a tribunalului. Motivarea recursului nu este obligatorie. Motivele de recurs pot fi susținute și oral în fața instanței. Recursul suspendă executarea hotărârii.”

De asemenea, obiect al excepției îl constituie și prevederile art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, potrivit căroră *„Nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ actele administrative pentru modificarea sau desființarea cărora se prevede, prin lege organică, o altă procedură judiciară.”*

Autorul excepției invocă următoarele dispoziții din Legea fundamentală: art. 52 alin. (1) referitoare la dreptul de care poate beneficia persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, art. 73 alin. (3) lit. k) și l) potrivit căroră prin lege organică se reglementează contenciosul administrativ, respectiv organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, a instanțelor judecătorești, a Ministerului Public și a Curții de Conturi, și art. 126 privind instanțele judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 a mai fost supusă, în ansamblul său, controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 1.553 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 21 ianuarie 2011, Curtea a reținut, în acord cu jurisprudența sa anterioară, că, deși în cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 există și prevederi specifice materiei contenciosului administrativ, aceasta nu conduce la transformarea tuturor dispozițiilor ordonanței menționate în

prevederi de natura legii organice, deoarece astfel s-ar ajunge la completarea Constituției, care reglementează expres și limitativ domeniile rezervate acestei categorii de legi, printre care nu figurează și dispozițiile legale privind stabilirea și sancționarea contravențiilor. În sensul art. 73 alin. (3) lit. k) din Constituție, prin contencios administrativ se înțelege acea modalitate prin care, prin intermediul justiției, cetățenii sunt apărați de eventualele abuzuri ale autorităților administrației publice, adică ale primarilor, consiliilor locale, prefectilor, miniștrilor și ale Guvernului însuși. Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. În schimb, Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 cuprinde reglementări al căror scop îl constituie sancționarea unor comportamente care aduc atingere acelor valori sociale care, deși nu se bucură de protecția legii penale, trebuie apărate prin mijloace extrapenale. Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 17 iunie 2003, că în dreptul românesc contravențiile au fost scoase de sub incidența legii penale și au fost supuse unui regim administrativ. Dar scoaterea acestora din domeniul ilicitului penal nu echivalează cu introducerea lor sub cupola Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, lege care are în vedere raporturile stabilite între cetățean și autoritățile publice prin acte administrative, iar nu prin încălcarea conduitei prescrise printr-un act normativ.

În ceea ce privește critica referitoare la prevederile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, Curtea observă că prin Decizia nr. 946 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 782 din 19 noiembrie 2007, a reținut că acestea nu contravin dispozițiilor art. 126 alin. (6) din Constituție, „deoarece acesta se limitează numai la reglementarea constituțională a garantării controlului judecătorec al actelor administrative ale autorităților publice pe calea contenciosului administrativ, de la care fac excepție în mod absolut numai două categorii de acte, cele de comandament cu caracter militar și cele care privesc raporturile cu Parlamentul, care prin natura lor nu sunt supuse sub nicio formă controlului judecătorec”. Totodată, prin Decizia nr. 182 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 din 26 aprilie 2006, Curtea a constatat că „textul de lege criticat nu sustrage în mod absolut controlului judecătorec actele administrative la care se referă, întrucât în mod evident actele administrative respective sunt supuse prin prevederile de lege criticate unei alte proceduri judiciare, deci controlul lor judecătorec se realizează potrivit altei proceduri stabilite prin lege organică”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, în cauza de față își mențin valabilitatea cele reținute de Curtea Constituțională prin deciziile menționate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Mircea Ștefan Constantincu în Dosarul nr. 1.087/324/2009 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREANMagistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE**privind finanțarea din bugetul Ministerului Educației,
Cercetării, Tineretului și Sportului pe anul 2011
a unor cheltuieli de capital pentru unitățile de învățământ
preuniversitar de stat**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 111 alin. (1) lit. f) din Legea educației naționale nr. 1/2011,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă finanțarea din bugetul Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului pe anul 2011, capitolul 65.01 „Învățământ”, titlul 71 „Active nefinanciare”, cu suma de 18.000 mii lei pentru plata arieratelor înregistrate de unitățile de învățământ preuniversitar de stat față de firmele de construcții, precum și pentru finanțarea unor cheltuieli de capital noi ale acestor unități.

Art. 2. — Suma prevăzută la art. 1 va fi repartizată inspectoratelor școlare pe unități de învățământ preuniversitar de stat, prin ordin al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului.

Art. 3. — Ordonatorii de credite răspund de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumelor alocate potrivit prevederilor art. 2.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul educației, cercetării,
tineretului și sportului,
Daniel Petru Funeriu
Ministrul administrației și internelor,
Constantin-Traian Igaș
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 17 august 2011.
Nr. 824.

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind detașarea domnului Nistor Mircea,
inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General
al Guvernului, în funcția publică de director executiv
în cadrul Consiliului Județean Dâmbovița**

Având în vedere solicitarea Consiliului Județean Dâmbovița formulată prin Adresa nr. 9.267 din 13 iulie 2011 privind detașarea domnului Nistor Mircea, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, în funcția publică de director executiv în cadrul Consiliului Județean Dâmbovița, precum și acordul scris al domnului Nistor Mircea, exprimat prin Adresa înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/16.902/D.N.A. din 14 iulie 2011,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 89 alin. (1) și (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Nistor Mircea, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, se detașează în funcția publică de director executiv în cadrul Consiliului Județean Dâmbovița, pe o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Daniela Nicoleta Andreescu

București, 17 august 2011.

Nr. 78.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 525443